

Dosarul nr. 3rh-14/20

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău (jud: M.Buruian)

Instanța de recurs: Curtea Supremă de Justiție (jud. G.Stratulat, Sv.Filincova, V.Clevađi)

Instanța de revizuire: Curtea Supremă de Justiție (jud. T.Vieru, G.Stratulat, V.Clevađi)

ÎNCHEIERE

5 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Sveatoslav Moldovan
Maria Ghervas
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Stanislav Sorbalo împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție, prin care a fost respins recursul declarat de Stanislav Sorbalo și a fost menținută hotărârea din 21 aprilie 2009 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 26 ianuarie 2009, Stanislav Sorbalo a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, solicitând anularea hotărârii din 22 ianuarie 2009 a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus aplicarea față de el a sancțiunii disciplinare sub formă de eliberare din funcție, ca fiind neîntemeiată și contrară legii.

Prin hotărârea din 21 aprilie 2009 a Curții de Apel Chișinău, cererea de chemare în judecată depusă de Stanislav Sorbalo a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție, a fost respins recursul declarat de Stanislav Sorbalo și a fost menținută hotărârea din 21 aprilie 2009 a Curții de Apel Chișinău.

Prin încheierea din 14 aprilie 2010 a Curții Supreme de Justiție a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Stanislav Sorbalo împotriva deciziei din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție.

La 24 decembrie 2019, Agentul guvernamental al Republicii Moldova, în temeiul art. 449 lit. g) Cod de procedură civilă, a depus cerere de revizuire

împotriva deciziei din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție, solicitând admiterea acesteia, recunoașterea expresă a încălcării dreptului reclamantului garantat de art. 6 § 1 din Convenție, casarea deciziei din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție cu examinarea recursului în prezența părților și în cadrul unei ședințe publice.

În motivarea cererii de revizuire s-a indicat că Curtea Europeană a Drepturilor Omului în continuare Curtea Europeană sau Curtea) a comunicat Guvernului Republicii Moldova (cererea Sorbalo vs Moldova (nr. 1210/10). Curtea a solicitat prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cererii prin prisma întrebărilor formulate în circumstanțele de fapt, rezumate de către Grefa Curții Europene. De asemenea, Curtea a propus Guvernului să ajungă la un acord de reglementare amiabilă a prezentei cauze.

Așadar, în baza art. 11 din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, Guvernul a considerat judicioasă procedura de reglementare amiabilă a prezentei cauze, inițiind-o la 13 decembrie 2019, în timp ce înaintarea prezentei cereri de revizuire a constituit o condiție necesară pentru soluționarea pe cale amiabilă a acesteia, cu scopul de a remedia încălcarea dreptului lui Stanislav Sorbalo în baza art. 6 § 1 din Convenție care decurge din prezenta cerere pendinte în fața Curții, în modul comunicat de către aceasta.

Revizuentul a afirmat că în fața Curții Stanislav Sorbalo a pretins încălcarea drepturilor sale garantate de art. 6 § 1 din Convenție, deoarece procedura disciplinară în privința sa nu a fost echitabilă, or, Curtea Supremă de Justiție nu s-a pronunțat cu privire la tardivitatea depunerii contestației de către Președintele CSM împotriva hotărârii Colegiului disciplinar, care fusese pronunțată în favoarea reclamantului.

De asemenea, Stanislav Sorbalo a pretins lipsa de independență și imparțialitate a CSM, având în vedere că din componența sa făcea parte și procurorul General care sesizase Președintele CSM despre faptele comise de către reclamant. Totodată, prin prisma art. 24 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, Președintele CSM nu avea dreptul să participe la deliberări, deoarece anume el fusese cel care solicitase Colegiului disciplinar să inițieze procedura disciplinară împotriva lui.

Totodată, revizuentul a menționat că în jurisprudența sa, Curtea a statuat că dreptul la un tribunal este o componentă esențială a sistemului de garanții instituit prin art. 6 § 1 din Convenție, pentru ca orice persoană care este parte într-un proces civil să beneficieze de un proces echitabil.

Până la examinarea cererii de revizuire, atât Stanislav Sorbalo cât și Consiliul Superior al Magistraturii nu au depus referință prin care să-și expună opinia asupra motivelor invocate în cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova, deși aceasta a fost expediată în adresa acestora, ceea ce se confirmă prin avizele de recepție anexate la dosar.

Studiind materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că la 1 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din art. 257 alin. (1) al Codului respectiv, iar conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Inițial, Colegiul relevă că în conformitate cu art. 452 alin. (1¹) Cod de procedură civilă, dacă examinarea cererii de revizuire este de competența Curții Supreme de Justiție sau a instanței de apel, ședințele se desfășoară fără înștiințarea participanților la proces. Dacă instanța care examinează cererea de revizuire consideră necesară prezența participanților la proces, aceasta dispune înștiințarea lor.

Astfel, Colegiul a decis examinarea cererii de revizuire fără înștiințarea participanților la proces, cu plasarea datei și orei ședinței pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, or, este inoportună invitarea participanților la proces, întrucât argumentele expuse în cererea de revizuire au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței controlul actului judecătoresc contestat.

În corespundere cu art. 446 Cod de procedură civilă, pot fi supuse revizuirii hotărârile, ordonanțele, încheierile și deciziile irevocabile ale tuturor instanțelor judecătorești, în condițiile prezentului capitol. Încheierile de încetare a procesului conform art. 265 lit. c) și d), precum și cele prin care se respinge acțiunea ca fiind tardivă conform art. 186¹ pot fi supuse revizuirii. Încheierile judecătorești care nu se referă la fondul cauzei, precum și deciziile emise în privința acestora nu se supun revizuirii. În aceste cazuri, încheierile de inadmisibilitate a revizuirii nu se supun niciunei căi de atac.

În temeiul art. 447 lit. c) Cod de procedură civilă sunt în drept să depună cerere de revizuire Agentul guvernamental, precum și subiecții menționați la lit. a) și b) din prezentul articol, în cazurile prevăzute la art. 449 lit. g) și h).

Totodată, conform art. 5 alin. (4) lit. b) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, în domeniul asigurării implementării la nivel național a Convenției, Agentul guvernamental în cazurile prevăzute de lege, intervine sau participă în procedurile naționale sau solicită redeschiderea acestora.

În baza art. 451 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 și anexându-se probele ce le confirmă. Cererea de revizuire se depune la instanța competentă prevăzută la art. 448.

La rândul său, conform art. 448 alin. (2) Cod de procedură civilă, cererea de revizuire împotriva unei hotărâri care, fiind supusă căilor de atac, a fost menținută, modificată sau casată, emițându-se o nouă hotărâre, se soluționează de instanța care a menținut, a modificat hotărârea sau a emis o nouă hotărâre

La caz, Colegiul precizează că la 24 decembrie 2019, Agentul guvernamental al Republicii Moldova, Oleg Rotari, a depus cerere de revizuire

în temeiul art. 449 lit. g) Cod de procedură civilă împotriva deciziei din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție, devenită irevocabilă din momentul emiterii.

Astfel, în conformitate cu art. 449 lit. g) Cod de procedură civilă, revizuirea se declară în cazul în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului sau Guvernul Republicii Moldova a inițiat o procedură de reglementare pe cale amiabilă într-o cauză pendinte împotriva Republicii Moldova.

Art. 450 lit. e) Cod de procedură civilă, stipulează că cererea de revizuire se depune în interiorul termenului de derulare a procedurii de reglementare pe cale amiabilă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului-în cazul prevăzut la art. 449 lit. g).

Conform art. 11 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, soluționarea amiabilă a unei cauze aflate pe rolul Curții Europene poate fi inițiată doar după o notificare oficială parvenită din partea Curții Europene și poate fi derulată concomitent cu procedura prevăzută la art.10, care se aplică în modul corespunzător. În condițiile alin.(1), Agentul guvernamental, din oficiu, la solicitarea reclamantului sau a reprezentantului acestuia, este în drept să negocieze soluționarea amiabilă a oricărei cauze aflate pe rolul Curții Europene.

În debutul acestei cereri de revizuire, Agentul guvernamental al Republicii Moldova a menționat despre faptul că Curtea Europeană a comunicat Guvernului Republicii Moldova cererea Sorbalo vs Moldova (nr. 1210/10), solicitând prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cererii prin prisma întrebărilor formulate în circumstanțele de fapt, rezumate de către Grefa Curții Europene. De asemenea, Curtea a propus Guvernului să ajungă la un acord de reglementare amiabilă a prezentei cauze.

La 13 decembrie 2019, Agentul guvernamental al Republicii Moldova a inițiat procedura de reglementare amiabilă a prezentei cauze.

Cu referire la circumstanțele cauzei, Colegiul notează că la 12 septembrie 2008 Procurorul General Valeriu Gurbulea a adresat o sesizare Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a solicitat acordul CSM cu privire la pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală a reclamantului. Procurorul General a făcut referire la o încheiere din 15 august 2008, prin care reclamantul s-a pronunțat cu privire la legalitatea efectuării unei percheziții la biroul și la domiciliul avocatului B.L., care reprezenta interesele reclamantului în cadrul altei cauze penale în care acesta figura în calitate de parte vătămată. Procurorul General a considerat că circumstanțele invocate puneau la îndoială imparțialitatea reclamantului la adoptarea încheierii respective.

La 15 octombrie 2008, examinând sesizarea Procurorului General, Președintele CSM, Nicolae Clima, a dispus intentarea procedurii disciplinare în privința reclamantului și remiterea materialelor către Colegiul disciplinar, pentru examinare.

La 23 decembrie 2008, analizând circumstanțele cauzei, Colegiul disciplinar a decis să sancționeze reclamantul cu avertisment pentru încălcarea obligației de imparțialitate și încălcarea gravă a eticii judiciare. Partea dispozitivă a hotărârii

Colegiului disciplinar prevedea expres faptul că aceasta putea fi atacată în termen de 10 zile la CSM.

La 13 ianuarie 2009 autorul procedurii disciplinare, Nicolae Clima, în calitate sa de Președintele al CSM, a contestat hotărârea Colegiului disciplinar din 23 decembrie 2008, motivând că sancțiunea disciplinară stabilită de către Colegiul disciplinar ar fi fost prea blândă pentru abaterile comise. În acest sens, el a solicitat aplicarea unei sancțiuni disciplinare mai grave.

La 22 ianuarie 2009 CSM a admis contestația respectivă și a modificat hotărârea Colegiului disciplinar din 23 decembrie 2008, propunând Președintelui Republicii Moldova eliberarea reclamantului din funcția de judecător de instrucție. CSM a considerat că faptele comise de către reclamant în cauza respectivă erau incompatibile cu funcția de judecător, acesta provocând daune grave prestigiului justiției. Hotărârea CSM din 22 ianuarie 2009 a fost semnată de către Președintele CSM, iar potrivit procesului-verbal al ședinței din aceeași dată, nici Procurorul General în calitate de persoană care a sesizat de la bun început CSM în privința pretinselor acțiuni comise de către reclamant (și care a solicitat acordul acestuia pentru pornirea urmăririi penale), nici Președintele CSM în calitate de autor al procedurii disciplinare intentate în privința reclamantului, nu au părăsit sala înainte de deliberare.

Reclamantul a contestat hotărârea enunțată la Curtea de Apel Chișinău, iar la 21 aprilie 2009 acțiunea reclamantului a fost respinsă, Curtea de Apel Chișinău considerând că nu existau motive ce ar fi impus admiterea acțiunii. Cu referire la participarea Președintelui CSM și a Procurorului General la deliberare, Curtea de Apel Chișinău a invocat faptul că, în cadrul ședinței din 22 ianuarie 2009, reclamantul a eșuat să înainteze recuzări față de acești membri, iar alte circumstanțe care ar servi drept temei pentru a exclude participarea acestora la examinarea contestației nu au existat.

Reclamantul a depus recurs împotriva hotărârii respective, iar la 7 iulie 2009 Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantului, menținând hotărârea primei instanțe. Instanța supremă a constatat că la aplicarea sancțiunii disciplinare au fost examinate acțiunile judecătorului în raport cu normele disciplinare, reclamantul încălcând în mod grav etica judiciară. Cu privire la pretensele încălcări procedurale invocate de către reclamant în recursul său, Curtea Supremă de Justiție a considerat că din materialele cauzei nu rezulta participarea Președintelui CSM la deliberarea din 22 ianuarie 2009, iar participarea Procurorului General nu era exclusă în conformitate cu prevederile legale.

La 11 noiembrie 2009 reclamantul a depus o cerere de revizuire a deciziei din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție. În susținerea pretențiilor sale, el a invocat, inter alia, faptul că abia la 5 noiembrie 2009, în urma recepționării unei copii a contestației pe care acesta a solicitat-o în mod oficial de la CSM, a aflat despre încălcarea termenului prevăzut de lege pentru contestarea hotărârii Colegiului disciplinar din 23 decembrie 2008.

La 14 aprilie 2010 Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de revizuire, ca fiind inadmisibilă. Instanța supremă a considerat că reclamantul cunoștea despre acest fapt la momentul adoptării deciziei din 7 iulie 2009.

Colegiul reiterează că Agentul guvernamental al Republicii Moldova a menționat despre faptul că Curtea Europeană a comunicat Guvernului Republicii Moldova cererea Sorbalo vs Moldova (nr. 1210/10). Totodată, de rând cu prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cererii prin prisma întrebărilor formulate în circumstanțele de fapt, a propus Guvernului să ia în calcul eventualitatea unui acord de reglementare amiabilă a cauzei, ceea ce a și determinat înaintarea prezentei cereri de revizuire în favoarea reglementării amiabile a cauzei și în scopul remedierii la nivel național a pretinselor violări ale Convenției.

Or, invocând art. 6 § 1 din Convenție, reclamantul a indicat că procedura disciplinară în privința sa nu a fost echitabilă, deoarece Curtea Supremă de Justiție nu s-a pronunțat cu privire la tardivitatea depunerii contestației de către Președintele CSM împotriva hotărârii Colegiului disciplinar, care fusese pronunțată în favoarea sa.

De asemenea, Stanislav Sorbalo a pretins lipsa de independență și imparțialitate a CSM, având în vedere că din componența sa făcea parte și Procurorul General, care sesizase Președintele CSM despre faptele comise de către reclamant. De asemenea, reclamantul a invocat faptul că Președintele CSM a participat la deliberări, contrar prevederilor legale, în condițiile în care anume acesta inițiasse de la bun început procedura disciplinară în privința sa.

În conformitate cu jurisprudența Curții, pentru a stabili dacă un tribunal poate fi considerat „independent” în sensul Articolul 6 § 1 din Convenție, trebuie să se facă referire la, inter alia, modul de numire a membrilor săi și durata mandatului lor, existența garanțiilor împotriva presiunilor externe și la faptul dacă acest organ prezintă o aparență de independență (a se vedea *Findlay v. Regatul Unit*, 25 februarie 1997, § 73, Rapoarte de hotărâri și decizii 1997-1).

De regulă, imparțialitatea denotă absența unor prejudecăți sau atitudini părtinitoare. Existența imparțialității, în sensul Articolului 6 § 1, trebuie determinată în conformitate cu: i) un test subiectiv, prin care să fie luate în considerare convingerile personale și comportamentul unui anumit judecător - id est, dacă judecătorul a avut o anumită prejudecată personală într-un anumit caz; și ii) un test obiectiv, care să stabilească dacă însăși instanța și componența acesteia au oferit garanții suficiente pentru a exclude orice dubiu rezonabil cu privire la imparțialitatea sa (a se vedea *Oleksandr Volkov*, pre-citată, § 104).

La caz, prin admiterea contestației Președintelui CSM depusă cu omiterea termenului limită prevăzut de lege în acest sens, fără a solicita repunerea în termen și fără prezentarea unor motive convingătoare care ar determina repunerea acestuia și lipsa de independență și imparțialitate a CSM, având în vedere că din componența sa făcea parte procurorul General care a sesizat Președintele CSM despre faptele comise de către reclamant și Președintele CSM care a solicitat Colegiului disciplinar inițierea procedurii disciplinară împotriva reclamantului, a avut loc încălcarea legislației naționale, ceea ce a determinat o încălcare a principiului securității raporturilor juridice, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție.

Or, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

Astfel, instanța de revizuire constată încălcarea dreptului lui Stanislav Sorbalo garantat de articolul 6 § 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Subsecvent, Colegiul notează că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a statuat, având în vedere principiul conform căruia Convenția urmărește protejarea unor drepturi care nu sunt teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective, că respectarea dreptului la un proces echitabil și a principiului securității raporturilor juridice cere ca nici o parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și executorie, doar cu scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă hotărâre judecătorească.

Conjunctura circumstanțelor detaliate anterior, precum și faptul inițierii unei proceduri de reglementare pe cale amiabilă a cauzei, aspect redat în prezenta cererea de revizuire, impune admiterea cererii de revizuire împotriva deciziei din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție, cu reținerea cauzei în procedura Curții Supreme de Justiție pentru reexaminarea în ordine de recurs a recursului lui Stanislav Sorbalo împotriva hotărârii din 21 aprilie 2009 a Curții de Apel Chișinău.

Or, în conformitate cu art. 453 alin. (1) lit. b) și alin. (6) Cod de procedură civilă, după ce examinează cererea de revizuire, instanța emite unul din următoarele acte de dispoziție încheierea de admitere a cererii de revizuire și de casare a hotărârii sau deciziei supuse revizuirii. În cazul în care o hotărâre examinată anterior în apel și în recurs a fost supusă revizuirii, cauza se trimite, după admiterea cererii de revizuire, la rejudecare.

Conform art. 11 alin. (3) și (4) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, procedura de soluționare amiabilă este confidențială și se încheie prin semnarea de declarații mutuale propuse cu asistența Curții Europene ori a unui acord scris între Agentul guvernamental și reclamant sau reprezentantul acestuia. Clauzele acordului se stabilesc în funcție de circumstanțele fiecărei cauze în parte și sânt coordonate în prealabil cu Guvernul și/sau cu alte autorități cărora li se atribuie pretinsa încălcare a drepturilor reclamantului. Agentul guvernamental și reclamantul pot reformula clauzele acordului până la admiterea acestuia de către Curtea Europeană, de asemenea prin coordonare prealabilă.

Din textul acestor prevederi legale, este cert că condițiile de reparare a prejudiciului cauzat petiționarilor prin hotărârea judecătorească prin care s-a încălcat grav un drept prevăzut de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale pot fi negociate de către părți.

Or, repararea prejudiciului cauzat printr-o hotărâre judecătorească, prin care s-a încălcat grav un drept prevăzut de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, poate fi efectuat în primul rând prin modificarea (casarea) acesteia și numai apoi prin acordarea unei compensații pecuniare. Aceasta deoarece hotărârea judecătorească, în ordinea juridică internă are putere de lucru judecat din care rezultă efectele specifice și care pot produce consecințe nefaste și ilegale asupra subiectului în cauză.

Astfel, la caz se va reține că părțile interesate în speță, Agentul guvernamental al Republicii Moldova și Stanislav Sorbalo, urmează să negocieze și să încheie un acord privind compensația pecuniară echitabilă în sensul art. 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Această concluzie se impune și pornind de la premisa precum că desfășurarea procedurii de reglementare amiabilă a cauzei, inclusiv prin compensarea pecuniară a persoanelor vizate, intră în atribuțiile Agentului guvernamental.

În speță, Colegiu precizează că la 13 decembrie 2019 de către Agentul guvernamental al Republicii Moldova a fost confirmată procedura de reglementare amiabilă a prezentei cauze, întru executarea obligațiilor la care s-a subscris Guvernul de a cere redeschiderea procedurilor la nivel intern și a remedia încălcările comise în drepturile fundamentale ale lui Stanislav Sorbalo, însă la materialele cauzei lipsesc anumite confirmări a acțiunilor în vederea negocierii cu ultimul a condițiilor și sumelor concrete ale satisfacției echitabile, în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin. (3) și (4) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015.

În corolar, se va reține că stabilirea la caz de către Curtea Supremă de Justiție a unei compensații pecuniare concrete, pentru încălcarea dreptului lui Stanislav Sorbalo garantat de Convenție, se va suprapune cu atribuțiile funcționale stabilite prin lege pentru Agentul guvernamental și, ca urmare, există riscul depășirii limitelor de competență prevăzute prin mandatul instituțional al instanței judecătorești supreme.

La acest capitol, instanța de revizuire va remarca că Agentul guvernamental nu a prezentat instanței de judecată propuneri concrete, cu sume certe pentru a fi adjudecate în beneficiul victimei încălcării, operând cu termeni generali și sugerând o limită de discreție prea mare pentru completul de judecată investit cu judecarea acestui caz.

Drept consecință, revendicările cu privire la acordarea satisfacției echitabile urmează a fi soluționate de către Agentul guvernamental, în condițiile art. 11 din Legea nr. 151 din 30 iulie 2015 cu privire la Agentul guvernamental.

În conformitate cu art. 195 Cod administrativ coroborat cu art. 452, 453 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se constată încălcarea dreptului lui Stanislav Sorbalo garantat de articolul 6 § 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Se admite cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova.

Se casează decizia din 7 iulie 2009 a Curții Supreme de Justiție, în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Stanislav Sorbalo împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrative și se reține prezenta cauza în procedura Curții Supreme de Justiție pentru reexaminarea în ordine de recurs a recursului depus de Stanislav Sorbalo împotriva hotărârii din 21 aprilie 2009 a Curții de Apel Chișinău.

Revendicările cu privire la acordarea satisfacției echitabile urmează a fi soluționate de Agentul guvernamental al Republicii Moldova, prin intermediul Guvernului Republicii Moldova.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Maria Ghervas

Nina Vascan

Nicolae Craiu